

den Side er gaaet med til at fastsætte, at der ved Fordelingen bliver at tage særligt Hensyn til de Virksomheder, der hidtil fortrinsvis har anvendt dansk Uld. Dette tillægger vi megen Vægt, da de ikke i samme Grad er indrettede paa at arbejde med fremmed Uld.

Ved første Behandling udtalte jeg mig lidt tvivlende om, hvorvidt Priserne havde en saadan Højde, at de vilde animere Uldproduktionen, ligesom jeg gjorde opmærksom paa, at man har forrykket Forholdet noget mellem Priserne paa fremmed og dansk Uld og Priserne paa Klude og paa dansk Uld. Vi har imidlertid akkviesceret ved disse Priser, idet det fra anden Side er blevet sagt, at en Ændring vilde bringe Forstyrrelse for dem, der allerede har afleveret, og dernæst fordi vor Stilling har faaet Tilslutning paa andre Punkter, som vi tillægger større Betydning. Vi har derfor akkviesceret ved de Priser, der er ansatte i den ministerielle Bekendtgørelse.

I de følgende Paragraffer er Ordstillingen blevet lidt forskellig i de to Forslag, men nogen reel Forskel er der ikke. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved dem.

I Venstres Forslag § 8, der er § 6 i Flertallets, er der den Forskel, at vi har foruden Fordeling af her i Landet værende Beholdninger ogsaa medtaget en Fordeling af her til Landet kommende Beholdninger af Uld. Naar Forholdet er det, at den danske Uld kun udgør en lille Del af det Raaprodukt, der gaar ind i de færdige Varer, har vi anset det for nødvendigt at medtage ogsaa den senere her til Landet kommende Uld. Jeg kan i denne Forbindelse, for at man ikke skal faa et for mørkt Syn paa Uldproduktionens Stilling ved blot at se paa den danske Uldmængde, oplyse, at i et Forslag, der er fremkommet fra Tekstilfabrikantforeningen angaaende Fabrikation af Klæde af en vis gangbar Sort, er der regnet med 200 g islandsk Uld, 120 g dansk, 240 g strikkede Klude, 240 g vævede dito. Altsaa, af de 800 g i alt udgør den danske Uld mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{7}$. Vi har derfor anset det for at være af Betydning, at ogsaa den Uld, som kommer her til Landet senere, blev gjort til Genstand for Fordeling, og vi har efter de Undersøgelser, der er blevet foretaget i Udvalget, ment, at der ikke var noget til Hinder herfor. Det er derfor, vi i vor § 8 har fastholdt dette, som ikke findes i Flertallets Forslag § 6.

§ 9 i Venstres Forslag, som er § 7 i Flertallets, omhandler Uldnævnet. Efter vor Mening kunde dette Uldnævn meget

vel opfylde sin Mission, selv om det var lidt mindre, og derfor har vi søgt at tilvejebringe det, Ordføreren omtalte, en mere ligelig Repræsentation for de forskellige Interesser, ved at foreslaa, at Antallet af de Medlemmer, som Tekstilfabrikantforeningen udpeger, indskrænkes fra 5 til 2. Fra Flertallets Side er man for at bringe dette mere ligelige Forhold til Veje gaaet den Vej at udvide Antallet af Nævnets Medlemmer, men vi har, som allerede nævnt, anset det for rigtigere og mere forsvarligt til Opnaaelsen af det, vi fra begge Sider tilsigter, at foreslaa en Indskrænkning.

I § 10 i Venstres Forslag, som er § 8 i Flertallets Forslag, omhandles Priserne paa Uldgarn og Klædevarer, og vi lægger megen Vægt paa, at det her bliver fastslaaet, at der, saa snart det er gørligt, skal fastsættes Maksimalpriser, som staar i et passende Forhold til Raavarens Pris. Den ærede Ordfører udtalte, at det hele Tiden har været en Forudsætning, at Ulden ikke kunde udleveres, inden Maksimalprisen paa Uldgarn var fastsat, men det forekommer mig, at det i Udvalget blev oplyst, at Ulden var udleveret; jeg synes heller ikke, at der i de udstedte Bekendtgørelser staar, at noget saadant skal finde Sted. Vi er imidlertid meget tilfredse med, at det er fastslaaet her, thi der er et større Misforhold til Stede nu end nogen Sinde tidligere. Ligeledes er vi tilfredse med, at man fra de forskellige Sider er gaaet med til at tidsbegrænse Loven.

Som det fremgaar af Betænkningen, har Venstre gennem Samraad med Indenrigsministeren ønsket at erfare dennes Stilling til mulige Ændringer i Loven af 7. August 1914, som er omtalte ved første Behandling, og hvorved vi navnlig har tænkt paa en Tidsbegrænsning samt paa dette, at saadanne Foranstaltninger, der tog Sigte paa almindelig Afleveringspligt, kun skulde kunne paabydes i Henhold til særlig Lov, saaledes at de i alle Tilfælde foreliggende særlige Omstændigheder og Forhold kunde gøres til Genstand for Rigsdagens Overvejelse og Bedømmelse. Dette er fra anden Side udlagt som en Opfordring til Befolkningen til at unddrage sig Afleveringspligt med Hensyn til Varer, som Samfundet i disse Tider har haardt Brug for. Jeg har ogsaa set det udlagt som en Opfordring til Hamstring. Jeg maa nedlægge en bestemt Indsigelse herimod. Ligesom der ved Kornlovenes Behandling og Vedtagelse her i Rigsdagen, uagtet de